

I forvirringe

Kammerkoret Nova presenterer et musikkutvalg som de sier er et tverrsnitt av det de har holdt på med de siste to årene. Foto: Blunderbuss

Nytt og vått

■ Anmeldt av
Arne Guttormsen
arneg@vl.no

22 310 392

Lytt til Nova og hør et toppkor presentere seg. Koret ble dannet for sju år siden som en del av dirigent Anne Karin Sundal eksamen ved dirigentlinjen ved Norsk Musikkhøyskole. De 32 sangerne med erfaring fra en rekke kor og musikkjangerer var forenet i ønsket om å utvikle seg videre. Det sier mye om det høye nivået blant norske sangere og dirigenter at et kor på så kort tid kan nå så langt.

Tverrsnitt. På det nystartede plateselskapet Lawo presenterer de nå et musikkutvalg som de sier er et tverrsnitt av det de har holdt på med de siste to årene. Og det gir også et tverrsnitt av hvor mangfoldig korlitteraturen er, om man nå, som Nova, evner å tak i så vidt forskjellige musikkuttrykk som svenske Arne Mellnäs' «Boss Buffa» og Knut Nystedts «O Cru», som Reger og Rachmaninov. Ja, her er det tilsynelatende hulter til bulter, gammelt og nytt, og ikke minste det nye som blander seg med det gamle.

Det våte element. Det er mulig det er selve platecoveret som setter meg på tanke om at korets sanselige klang best kan betegnes som «våt». (Koret er nemlig delvis fotografert under vann.) Men det har i hvert fall med det innledende verket «Water Night» og gjøre. Eric Whitecare har komponert en klangprøve av de sjeldne. Her kan man et kor «drukne» om

«Her er det tilsynelatende hulter til bulter, gammelt og nytt, og ikke minste det nye som blander seg med det gamle»

CD KOR

Kammerkoret Nova
Nova
Anne Karin Sundal
Lawo

Intensiteten og nærværet er der, langt opp i det aller fyldigste, og ned i det vakre og vare.

Kammerkoret Nova ble dannet for sju år siden som en del av dirigent Anne Karin Sundal (bildet) eksamen ved dirigentlinjen ved Norsk Musikkhøyskole. Foto: Blunderbuss

det ikke evner å bære de langstrukne bevegelsene og samtidig holde intensiteten i hver enkelt stemmegruppe. Det fortsetter i «Sleep» av samme komponist. Nok en langstrakt bevegelse i et tonespråk som er langt enklere enn mye av det som skal følge, men likevel nok en test på korets stamina. Og intensiteten og nærværet er der, langt opp i det aller fyldigste, og ned i det vakre og vare.

Forbilledlig utstyrt. I Alfred Jansson og Arne Mellnäs' musikk viser koret også suveren lek med rytmiske utfordringer. Tilføyes skal det også at CD-en er forbilledlig utstyrt med tekst, informasjon og kommentarer.

■ Anmeldt av
Erlend Ofte Arntsen
kultur@vl.no

22 310 432

Det er ingenting som gjør en mer forvirret og avventende enn ting man ikke vet hva er.

Mulig fordi det først og fremst ikke fins noe språk for dem. For å ta et håpløst vilkårlig historisk sveip: Arnold Schönbergs atonalitetsvisjoner på begynnelsen av det forrige århundret, Lou Reeds støykaskader på 70-tallet, Internett i 1991. Når vi ikke kan bruke noen av de allerede eksisterende kategoriene for hva ting er, fremstår de som meningsløse. Og derfor kanskje også litt opprørende, fremmede og farlige? I alle fall vanskelige å forholde seg til.

Tomhet som konsept. La det være sagt først som sist: Det de Hove-aktuelle The Teenagers ikke har til felles med eksemplene ovenfor er et revolusjonært potensial. Dette er ikke musikk som vil leve stort lenger enn til slutten av denne anmeldelsen for min del. Men de klarte å vekke en følelse av forvirring. Så da skriver vi litt om det.

Sleazy, parisisk nonchalans. Stupbratt banalitet. Smarte popnøkler. Komisk platthet. Nihilisme. Red Bull. New Order. O-zone. Serge Gainsbourg. Du skjønner av disse assosiasjonene at det kan gå begge veier? I det ene øyeblikket gremmes jeg over hulheten, mens jeg i det andre fascineres av evnen til å tematisere nettopp hulheten. Nei, vent, tomheten.

Post-facebook. For dette er etter alle solemerker en slags konseptualisering av ungdoms-

CD INDIEPOP

The Teenagers
Reality Check
Merok/XL Recordings

Et sted man kan velte seg i de samme synder som man opplever mot.

tidens tomhet. Forstå meg rett: Vi snakker ikke her om ungdomstid i en generell forstand som «etterkrigssamfunnets nye livsfase» eller noe, vi snakker om post-2004-ungdomstid. Rimelig spesifikt med andre ord. Foruten en og annen referanse til TV-serien Beverly Hills 90210 hadde ikke tomheten The Teenagers fremstiller vært mulig for fenomenen som Paris Hilton og vernererkruttering på MySpace og Facebook. Og det forvirrende? Jo, det består i at The Teenagers umerkelig glir mellom å kjøttlig feire og bittert håne denne tomheten. I én sving, «Starlett Johansson», er det en fjorlett, nesegrus hyllest av Scarlett Johansson, før man i «Fuck Nicole» får høre at «aspirins and alcohol is not enough to die, Nicole».

Gjennom et tykt dansbart fermiss av sterile synthet, fokuserte popgitarer og et stramt elektro-organisk rytmeverk, damper gebrokkne fransk-engelske snakkestemmer i dagbokmodus. Og vulgaritetene de lirer av seg matcher til tider selv den ovenfor nevnte storsjåvinisten Gainsbourg. Kynismen – i ledtog med en rett ut utrolig estetisk-kommersiell naivitet – formelig stikker deg i ørene gjennom hele albumet. Men på vegne av hvem

og til hvem? De snakker videre: «Does internet make us smarter, or does it just help us with porn?»

Den vektløse tåken. Hvor ender vi så med all denne forvirringen? Alt i alt opplever jeg The Teenagers litt som jeg til tider opplevde Kristopher Schau i TV-programmet «De syv dødsyndene»: Ved å gjøre synden utformet han en subtil kritikk av den,

Amerikansk britpop

■ Anmeldt av Olav Solvang

olavs@vl.no

22 310 438

Fem karer fra Baytown, Texas, rakte i 2006 lang nese til alle som hevder kristen popmusikk er kjedelig eller gått ut på data. *Sound Of Melodies* vant fortjent en Grammy for beste kristne popalbum. Nå er de klare med *Opposite Way*, som føyk rett til topps på de kristne salgslistene i USA, og dessuten bekrefter bandets evne til å skrive fengende låter i Coldplay og Keane-pakning.

I tillegg til å i større grad ren-

CD POP

Leeland
Opposite Way
Essential/Master Music

Neste gang forventer jeg at de tar mer sjanser

dyrke britpop-preget, har *Opposite Way* mindre lovsangpoppreg enn debut. Tekstmessig er gruppa fremdeles på solid evangelisk grunn.

Et problem er at Leeland likevel – og allerede – kan virke litt forutsigbare. Det er liten va-

riasjon, og så godt som ingen overraskelser underveis. Vokalist Mooring synger dessuten til forveksling lik Keanes Tom Chaplin. Dette er fint å høre på, men neste gang forventer jeg at de tar mer sjanser.